

Stadsheraut van de Stadsraad Veere

Van de voorzitter

Bestuurlijke
wisselingen, OLV en
jaarplanningen.

Pagina 2

Zet in je agenda: **11 december 2024 volgende OLV**

Op woensdag 11 december is de volgende Ledenvergadering van de stadsraad om 19:30 in de Korenmaat. **LET OP: 11 september dus GEEN OLV.** Op de agenda onderwerpen bouwplannen Oranjeplein en Zanddijk, verkeer en de energietransitie.

In deze Stadsheraut onder andere:

Brief van Dini

Dankwoord van Dini. *Pagina 4.*

Voorstellen Arjan van der Pijl

Arjan gaat het bestuur versterken en wil zich inzetten in het behouden en verbeteren van de leefomgeving. Dit zal hij doen vanuit de Werkgroep Verkeer. *Pagina 5.*

Update Kievitenlaan

Er is door de stadsraad een handhavingsverzoek naar de gemeente en een verweerschrift naar de raad van state gestuurd. Lees de updates op *Pagina 7.*

Tijl Uilenspiegel in Veere

Jan Midavaine neemt ons mee op reis met Tijl Uilenspiegel en brengt ons in Veere in de tijd van de Spanjaarden. *Pagina 8.*

Woord van de voorzitter

Beste leden van de Stadsraad,

De periode vanaf onze laatste ALV van 12 juni is bestuurlijk niet makkelijk verlopen. Dini heeft aangekondigd terug te treden uit het bestuur en Gerwin heeft aangegeven dat zijn drukke werkzaamheden niet langer te combineren zijn met het penningmeesterschap. Hij blijft gelukkig wel bestuurslid. Voor Dini kostten de werkzaamheden veel energie die ten koste ging van andere interesses en dat leidde tot haar beslissing om te willen terugtreden uit het bestuur. Wij zijn haar veel dank verschuldigd voor haar grote energie en inzet.

Gelukkig komt ook een nieuw bestuurslid ons versterken indien u daarmee op de eerstvolgende ALV instemt. Dat is Arjan van der Pijl. Elders leest u meer over zijn achtergrond. Het bovenstaande heeft tot gevolg dat we moeten gaan uitzien naar een nieuwe penningmeester.

Gelet op het feit dat op bestuurlijk en gemeentelijk niveau veel zaken hebben stilgelegen en een aantal bestuursleden op vakantie zijn, heeft het bestuur besloten de **OLV van 11 september te laten vervallen** en door te schuiven naar **11 december 2024**. Echter, de Stadsheraut verschijnt gewoon om u op de hoogte te houden van de ontwikkelingen. Uitstel van de ALV geeft ons de gelegenheid om tot een nieuwe jaarplanning te komen waarin we de verschillende werkgroepen zullen betrekken.

Peter van Breda – Voorzitter Stadsraad Veere

Openbare Ledenvergadering

Zet in je agenda

Op woensdagavond **11 december 2024** om 19.30 uur houden wij onze openbare ledenvergadering in de Korenmaat. De inloop is vanaf 19.15 uur met een kopje koffie of thee.

De volgende ledenvergaderingen zijn:

11 december 2024

Zet ze in je agenda en tot snel!

CONTACT:

Secretariaat Stadsraad Veere

Adres: Warwijcksestraat 11, 4351BE Veere

Telefoon: 06-54242873

E-mail: info@stadsraadveere.nl

Website: www.stadspleinveere.nl

Stadsheraut: Nico van Rijswijk / Jeroen van de Wiel

Voorstellen Arjan van der Pijl

Mijn naam is Arjan van der Pijl en woon alweer bijna een jaar in de mooie stad Veere. Een omgeving die voor mij al bekend was vanwege de vele bezoeken aan vrienden en familie.

Samen met Frederique en onze kinderen Floris en Marie genieten we van al het moois dat Veere (en omgeving) te bieden heeft. In mijn vrije tijd zijn wij als gezin veel in de natuur te vinden. Daarnaast probeer ik wekelijks padel en/of tennis te spelen.

De drijfveer om mij in te zetten voor de stadsraad is het behouden en verbeteren van de leefomgeving, zodat de huidige maar ook de toekomstige generaties daarvan kunnen genieten. Ik hoop jullie snel te ontmoeten en samen te werken aan de toekomst van Veere!

Mocht je me tegenkomen, ik ben altijd in voor een praatje, dus aarzel niet om me aan te spreken als je me tegenkomt!

Arjan van der Pijl

Wergroep Verkeer

In de vorige Heraut hebben we verslag gedaan van het gesprek met de wethouder. Hij had verschillende maatregelen toegezegd, waaronder de herinrichting van het overloopterrein bij de Gedempte Haven. Nu dit is uitgevoerd, zien we een aanzienlijke verbetering in de doorstroming op het kruispunt Kaai/Mijnsherenstraat/Bastion. Bovendien betekent de herinrichting dat het terrein continu open kan zijn ondanks de vele regen die we hebben gehad de afgelopen tijd.

In de tussentijd zijn er ook een aantal laadpalen bijgekomen. Op het Oranjeplein staan nu vier Agri laadpalen. Zij nemen nu 4 reguliere parkeerplekken in op een terrein voor vergunninghouders waar al vaak een tekort aan parkeerplekken is. Met als gevolg dat we dan ook regelmatig zien dat er gewoon geparkeerd wordt zonder te laden. En dit lijkt ons niet echt de bedoeling.

Afgelopen tijd zijn er weer verkeerslussen geplaatst in Veere t.b.v. de telling. Helaas vinden mensen het blijkbaar noodzakelijk deze uit de meetboxen te trekken. Jammer, want zo krijgen we geen juist beeld van het aantal auto's dat nog steeds Veere in rijdt. Daarnaast heeft er op 20 augustus overleg plaatsgevonden tussen afgevaardigden van de gemeente en de werkgroep verkeer. Onderwerp van gesprek was de jaarlijkse evaluatie van de parkeerverordening. We zijn als Stadsraad gevraagd een reactie te geven over het parkeren in 2024. Met de werkgroep zullen wij in overleg met het bestuur begin september de gemeente voorzien van de gevraagde reactie.

Namens de werkgroep verkeer, Andrea Daudey, september 2024

Update Kievitenlaan

Zoals ik in de vorige Stadsheraut al meldde heeft de bestuursrechter op 17 mei de Stadsraad in het gelijk gesteld en de gemeente Veere nog zes weken de tijd gegeven om een nieuw en goed onderbouwd besluit te nemen. De gemeente heeft daar niet aan voldaan en daarom is de verleende omgevingsvergunning nietig geworden. De appartementen hadden daarom deze zomer niet verhuurd mogen worden. De Stadsraad heeft daarom direct na de vervaltermijn een handhavingsverzoek ingediend.

De gemeente trekt zich daar echter niets van aan. Ze hebben de behandelingstermijn van het handhavingsverzoek (wegens proceseconomische redenen) verlengd met tien weken tot 22 oktober zodat er deze zomer weer niet gehandhaafd wordt. De gemeente heeft aangekondigd dat er in september een nieuw besluit genomen zal worden, de termijn die de bestuursrechter daarvoor gesteld had wordt dus genegeerd door de gemeente. Daarnaast heeft de gemeente een beroep ingesteld tegen de uitspraak van de bestuursrechter bij de Raad van State. Illusterend voor het kennisniveau bij de gemeente is dat zij daarin zowel Domburg als Veere “dorpen” noemen.

Uiteraard heeft de Stadsraad in samenwerking met de omwonenden, onder leiding van Hans Dingemanse, een verweerschrift ingediend. Wanneer de Raad van State de zaak behandelt is niet bekend, dat kan zomaar een jaar gaan duren. In de tussentijd neemt de gemeente Veere dus een nieuw besluit en dan moeten we opnieuw het hele traject van bezwaar maken en beroep instellen bij de bestuursrechter overdoen. Waarom de gemeente zo hardnekkig volhoudt om deze 43 appartementen voor recreatie te bestemmen, geheel tegen het eigen beleid in (zie het hoofdlijnenakkoord van het college) is mij niet duidelijk. Kennelijk spelen er andere belangen die verborgen gehouden worden. Want terwijl er met de illegale verhuurders regelmatig wordt overlegd wordt er nooit met de andere belanghebbenden over gesproken.

Wordt vervolgd.

Nico van Rijswijk

Tijl Uilenspiegel in Veere

Ein kurtzweilig lesen von Dyl
Uilenspiegel gebore vñ dem land zu Drungswick. Wie
er sein leben volbracht hat. xcvi. seiner gefasungem.

De historie van Uilenspiegel is al meer dan 500 jaar oud. Vanaf de vroege 16e eeuw hoorde het tot de meest verkochte boeken, niet alleen in Duitsland en Nederland, maar ook in Engeland, Frankrijk, Polen en Scandinavië. Het oudste overgeleverde volksboek werd rond 1510 in het Hoogduits geschreven. Het beschrijft de lotgevallen van de boerenzoon Tijl Uilenspiegel die zijn leven lang geen gelegenheid voorbij laat gaan om zijn medemens te bedriegen en te misleiden, niet alleen om daarmee in zijn levensonderhoud te voorzien, maar ook om het vermaak dat hij zichzelf en anderen hiermee verschaft. Tegelijkertijd houdt hij de laatmiddeleeuwse maatschappij een spiegel voor, uit zich kritisch over adel en geestelijkheid, maar ontziet ook de gemene man niet.

Tijl Uilenspiegel (in de oorspronkelijke Duitse versie Dyl Uilenspiegel) is in het dorp Kneitlingen in Saksen geboren. Zijn vader heette Claus en zijn moeder Ann Wibeken. De pasgeborene werd ten doop gedragen in het Ampleben, waarbij hij de naam Dyl kreeg naar zijn peetvader Dil van Uetzen, heer van de burcht te Ampleben, een berucht roversnest. Na de doop wilde de peetmoeder het kind terug naar huis brengen, maar doordat ze in de herberg te veel bier had gedronken, viel ze in de beek tussen Ampleben en Kneitlingen. De baby die ze in de armen droeg stikte bijna bij deze tweede onvoorzienne doopbeurt. En het kind werd die dag nog een derde keer gedoopt toen het vervolgens in een teil met warm water werd gewassen.

Uilenspiegel was nog jong toen de mensen niets dan kwaad over hem vertelden. Toen zijn vader hem hierover meer uitleg vroeg, beweerde hij dat men hem altijd beschimpte, ook al gedroeg hij zich voorbeeldig. Hij bewoog zijn vader ertoe om met hem te gaan paardrijden, dan zou hij het zelf kunnen vaststellen. Toen Tijl achter zijn vader op het paard zat toonde hij echter zijn blote kont, wat uiteraard het nodige commentaar uitlokte. Vervolgens moest de jonge knaap vóór zijn vader plaatsnemen, maar daar trok hij steeds gekke bekken, wat door de toeschouwers alweer niet in dank werd afgenomen. Hierop legde zijn vader, die uiteraard niets van Uilenspiegels wangedrag had gezien, zich bij de zaak neer en dacht dat zijn kind onder een ongelukkig gesternte was geboren.

Zijn leven lang haalde Uilenspiegel in de steden die hij bezocht schelmenstreken uit. Hiervan een paar voorbeelden:

In een herberg in het dorp Peine ontmoette hij een waardin die een kind had dat moeite had met poepen. Uilenspiegel wist daar wel raad op. Terwijl de waardin even in de tuin was, poepte Tijl op de grond, plaatste de kakstoel van het kind over de drol en zette het kind in de stoel. Toen de waardin terugkwam, dacht ze uiteraard dat het kind van het probleem was verlost. Ze was Uilenspiegel zeer dankbaar. Ze drong er bij hem op aan dat hij haar ook zou leren hoe ze in een dergelijke situatie het kind kon helpen, maar Tijl stelde dit uit tot zijn volgend bezoek aan de herberg.

Een schoenmaker in Wismar die al eerder het slachtoffer van Uilenspiegel was geweest, werd andermaal door hem benaderd. Uilenspiegel wilde hem talg en vet verkopen tegen een voordelige prijs, om zo te proberen de eerder toegebrachte schade enigszins te vergoeden. De niets vermoedende schoenmaker nam het aanbod meteen aan. Omdat het winter was, wist Tijl twaalf tonnen bevroren stront op de kop te tikken. Bij zes ervan bedekte hij de beer met een laag talg en de overige vulde hij tot de rand aan met vet. De schoenmaker kreeg daarna bericht dat hij zijn bestelling kon ophalen. Omdat het vet en de talg van goede kwaliteit bleken, werd de koop snel gesloten. De schoenmaker nam daarop een groot aantal knechten in dienst om zijn leer ermee in te smeren. Toen de ambachtslieden de gekochte tonnen bij de haard zetten en de inhoud ervan ontdooide, begon die zijn natuurlijke geur te verspreiden. Uilenspiegel, die moeilijkheden vreesde, maakte zich meteen uit de voeten. De schoenmaker en zijn gezellen gingen hem nog zoeken, maar hij was nergens meer te vinden.

Het boek eindigt nadat Uilenspiegel zijn laatste adem had uitgeblazen. Zijn kist werd in het portaal van het hospitaal gezet, waar de priesters een aanvang maakten met het zingen van de dodengebeden. De rust werd echter verstoord toen een zeug met haar biggen het hospitaal binnendrong. De zeug begon zich aan de baar te krabben, waardoor de kist die erop stond naar beneden tuimelde. Toen de aanwezigen de varkens wilden verjagen, zorgden die voor een groot tumult in het hele gebouw. De priesters vluchtten het hospitaal uit en lieten al hun benodigdheden voor de begrafenisplechtigheid achter. Uiteindelijk werd Uilenspiegel door de begijnen naar zijn graf gedragen. De vrouwen legden de kist terug op de draagbaar, maar merkten niet op dat ze omgekeerd stond, zodat Uilenspiegel met zijn rug naar boven gekeerd lag. Op deze wijze zetten ze de kist terug bij het graf. Toen de priesters terugkwamen en dit opmerkten, lieten ze de kist omgekeerd liggen zodat Uilenspiegel niet zoals alle andere christenen begraven zou zijn. Toen de kist in het graf werd neergelaten, brak het touw dat om het voeteneinde zat. Daardoor schoof de kist verticaal de grafkuil in en kwam Uilenspiegel op zijn voeten terecht. Iedereen vond dat de kist zo moest blijven staan. Dit paste wonderwel bij iemand wiens leven zo zonderling was verlopen. Op het graf werd een steen geplaatst waarin een uil met een spiegel in de klauwen werd uitgehouwen. Bovenaan kwam het volgende grafschrift te staan: 'Deze steen zal niemand wegnemen. Hier staat Uilenspiegel begraven in het jaar des Heren 1350'.

Lang bleef onbekend wie het boek had geschreven. In de inleiding noemt de auteur zich een leek en een man met geringe kennis die rond 1500 door welgestelde mensen werd gevraagd de verhalen rond Uilenspiegel te verzamelen en op papier te zetten. Tevens gaf hij blijk over een goede kennis van de stad Brunswijk en omgeving te beschikken. Vanwege die goede kennis van de stad verbond men in de 19e eeuw de naam Herman Bote aan het boek, maar bewijs was er niet. Pas in 1969 ontdekte de Zwitserse jurist en bibliofiel Peter Honegger dat in een van de eerste drukken de eerste letters van de laatste regels de naam ERMAN B vormden. Dat de naam niet volledig is, komt doordat Honegger een latere druk heeft onderzocht, waarin sommige regels op een andere plek zijn terechtgekomen.

Herman Bote is vermoedelijk rond 1465 in Brunswijk geboren, waar zijn vader smid en raadsheer in Hagen, een stadsdeel van Brunswijk, was. Wegens zijn deelname aan een opstand tegen het gezag in 1488 verloor hij die raadszetel. Herman was toen boekhouder in een tolkantoor en kreeg huisarrest opgelegd. In de eerste jaren van de jaren negentig was Herman als landrechter werkzaam in Papenteich, een gebied ten noorden van Brunswijk, terwijl hij van 1494 tot 1496 als kastelein van de Brunswijkse raadskelder staat genoteerd. Vanaf 1497 tot 1513 verdiende hij opnieuw de kost als tolschrijver. Een nieuwe opstand in 1513 had tot gevolg dat hij zijn ambt weer verloor. Hij werd zelfs gedwongen onmiddellijk de stad te verlaten, maar verborg zich in het klooster van de franciscanen. Hij werd evenwel door een bedelaar verraden, waarop de opstandelingen het klooster binnendrongen, hem zwaar mishandelden en gevangenzetten. Op een bepaald ogenblik moest hij voor zijn leven vrezen. Zijn laatste betrekking was vermoedelijk die van bedrijfsleider in een steen- en pannbakkerij tussen 1516 en 1520. Kort daarna is hij in Brunswijk overleden.

Herman schijnt enigszins gehandicapt te zijn geweest, want in twee bewaard gebleven liederen wordt hij ‘Her Umpenplump’ genoemd en als ‘amechtig humpeller’ bespot.

Kort nadat de Uilenspiegel in Straatsburg was gedrukt, verscheen in Antwerpen een Nederlandse uitgave. Het boek verschilt van de Duitse versie doordat maar een deel van de histories is overgenomen en de belevenissen van Tijn zich in Vlaanderen afspelen.

Vanwege zijn populariteit onder de bevolking hebben verschillende auteurs later hun eigen Uilenspiegel gecreëerd, waardoor Tijn verschillende gezichten kreeg. Zo was hij in het in 1867 verschenen boek *La Légende d’Uilenspiegel* van Charles de Coster een Nederlandse vrijheidsheld uit de zestiende eeuw die vecht voor de vrijheid van zijn land en in 1940 in het door Ernst August Roloff geschreven boek *Die Uilenspiegelgestalt als Verkörperung kämpferischer Lebensbejahung* een nationaal-socialist in Natio-Duitsland die propaganda maakt voor het nieuwe Duitse Rijk.

‘In Meimaand, als de hagedoorn in bloei stond, werd te Damme, in Vlaanderenland, Uilenspiegel, de zoon van Klaas, geboren’. Zo begint Charles de Coster zijn boek *La légende d’Uilenspiegel*. Het verhaal speelt zich af tijdens de Tachtigjarige oorlog. We lezen erin dat Tijn na een conflict met de geestelijkheid een boeteris naar Rome moest doen. Tijdens deze reis brak in zijn vaderland de opstand tegen Spanje uit en nam de kettervervolging in alle hevigheid toe. Bij zijn thuiskomst vond hij zijn vader Claes als ketter op de brandstapel. Tijn raapte zijn as uit de brandstapel op en borg die in een zakje dat hij om zijn hals hing. Tijdens zijn tochten zou hij hierop voortdurend zinspelen: ‘De as van Claes klopt op mijn borst!’. Samen met zijn vriend Lamme Goedzak sloot hij zich bij de Geuzen aan. Ze trokken door het land en Tijn was erbij toen Den Briel werd ingenomen. Toen zijn geliefde stiefzuster Nele in Dordrecht tot de galg werd veroordeeld, redde hij haar door met haar te trouwen. Beiden besloten terug naar hun vaderland te gaan, maar konden daar pas heen als dit land was bevrijd.

Tot die tijd namen ze hun intrek in de Campveerse Toren in Veere, waar Tijn als torenwachter werd aangesteld: ‘Nog ten volle in het bezit van hunne jeugd, hunne kracht en hunne schoonheid – want de liefde en de geest van Vlaanderen blijven immer jong – leefden Uilenspiegel en Nele rustig in de toren van Veere, in afwachting dat, na menigvuldige beproevingen, de wind der vrijheid over het Belgische vaderland zou waaien. Uilenspiegel had gevraagd tot bevelhebber en wachter van de toren te worden benoemd, aanvoerende, dat hij met zijne arendsogen en hazenoren, zou kunnen zien en horen of de Spanjaard het soms niet beproefde terug te komen naar de verlost landen en dat hij alsdan wacharm zou luiden. De magistraat deed wat hij vroeg: om den wille van zijn goede diensten gaf men hem een gulden daags, twee pinten bier, bonen, kaas, beschuit, alsmede drie pond vlees in de week. Aldus leefden Uilenspiegel en Nele getweeën heel goed; van verre zagen zij met vreugde de vrije Zeeuwse eilanden: weiden en bossen, kastelen en vestingen, en de gewapende schepen der Geuzen, die de kusten bewaakten. ’s Nachts klommen zij zeer dikwijls omhoog op de toren en daar, naast elkander gezeten, koutten zij over de harde gevechten, de schone minnarijen van het verleden en ook van de toekomst.

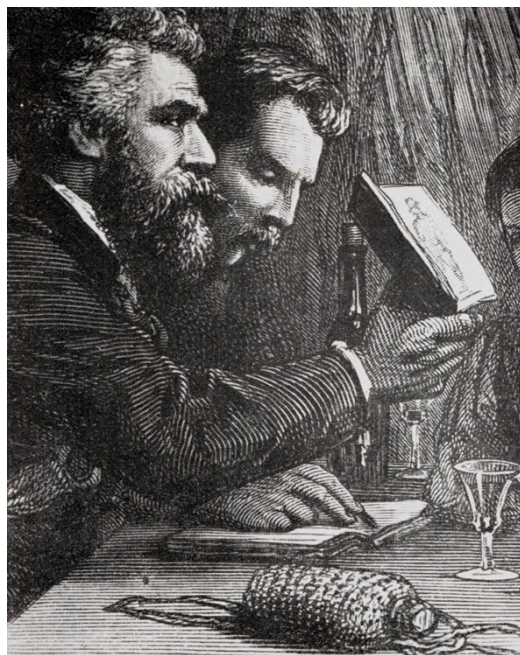
Vandaar zagen zij de zee, wier lichtende golven, in dat warme weder, braken en in schuim uiteenspatten, en als vurige spoken op de eilanden vielen. En Nele was verschrikt als zij in de polder dwaallichtjes zag, welke, zeide zij, zielen van arme doden zijn. En al deze plaatsen waren slagvelden geweest. De dwaallichtjes stegen op uit de polders, huppelden langshenen de dijken, keerden vervolgens terug naar de polders, alsof zij de lichamen niet wilden verlaten, waaruit zij kwamen. Op zekere nacht zei Nele tot Uilenspiegel: “Zie, hoe talrijk zij zijn in Beveland, en hoe hoog zij zweven in de lucht: langs de kant van de vogeleilanden zie ik er het meest. Wilt gij medekomen, Thijl?”.

Nabij de Schelde laat Charles de Coster zijn held 'sterven' én verrijzen, terwijl de boer die hem begraven had, de pastoor en de parochiepaap op de vlucht slaan, roepende: 'De Grote Geus verrijst aan de wereld'.

Dat De Coster Tijn en Nele in de Campveerse Toren liet verblijven, is op zich niet zo verwonderlijk. Zelf verbleef hij er verschillende malen, vaak samen met zijn vriend, de illustrator Adolf Dillens. Tijdens zijn bezoek in 1865 schreef hij er zelfs een deel van het Uilenspiegelboek. Omdat de kap van de toren tijdens een restauratie in 1861 was verwijderd, kon je de toren beklimmen, vanwaar je vanaf het dakterras de wijde omgeving kon overzien.

Aan het schrijven van het boek heeft De Coster tien jaar gewerkt. Eindelijk, in december 1867, kon hij zijn epos publiceren onder de titel *La légende d'Uilenspiegel*. Hij had er vast op gerekend de vijfjaarlijkse prijs voor literatuur mee in de wacht te slepen, maar het pakte anders uit. Tot overmaat van ramp kreeg zijn levenswerk nauwelijks enige aandacht!

Ten einde raad besloot hij in 1869 het opnieuw uit te brengen onder de titel *La légende et les aventures héroïques, joyeuses et glorieuses d'Uilenspiegel et de Lamme Goedzak au pays de Flandres et ailleurs*. Om de verkoop te stimuleren werd het aantal illustraties flink opgevoerd; van de oorspronkelijke vijftien tot tweeëndertig! Verlucht met litho's van achttien kunstenaars, onder wie beroemdheden als Félicien Rops en Adolf Dillens, moest en zou het epos zijn weg vinden: het succes bleef erg mager. Tien jaar later stierf de auteur aan tuberculose, op 7 mei 1879, nog geen tweeënvijftig jaar oud, ontgoocheld, miskend en beladen met schulden, op een armzalig zolderkamertje te Elsen (Brussel).

Ook over Veere heeft Charles de Coster geschreven. In de zomer van 1872 maakte hij een voettocht door Zeeland en gaf daarvan in 1873 het volgende verslag: 'Op een ochtend in juni gezien, lijkt Veere op een oosterse stad. Zijn rode daken, de koepel van zijn oude kerk (tegenwoordig een kazerne) en het belfort van zijn stadhuis verheffen zich tegen de hemel, die naar de horizon toe parelmoerachtig blauw wordt. Het lijkt een mooie droom die ontwaakt is. We hebben Veere meermalen zo gezien, glimlachend en zijn oude monumenten badend in de Schelde.

Maar we hebben het ook anders gekend, voordat het kanaal deze tot puin vervallen en dode stad, die leed aan de verzanding van haar haven, tot nieuw leven riep. Wij zien haar in onze herinnering terug, verzonken in een gele mist die een koude wind in grote massa's over het water van haar kanalen wentelde. We zien nog voor ons deze kaden, waarlangs huizen stonden die niet meer dan skeletten waren, hol vanbinnen. Wij herinneren ons het bleke en opgeblazen gezicht van een burger, die aan een

raam van een klein tafeltje zat te eten, steeds maar eten, misschien om de verveling te doden.

De huizen werden toen verhuurd voor vijftwintig gulden per jaar; thans betaalt men voor sommige ervan driehonderd gulden huur. Veere werd tot de rang van stad verheven in 1358. De Schotten hadden er een depot; het zijn de huidige Schotse huizen, waarvan de gevel een fraaie gotische stijl vertoont. Aan het eind van de kade van het Zuid-Hoofd staat een toren, de Campveersche Toren, die tegenwoordig een hotel-restaurant is. Er tegenover stond vroeger een dergelijke toren, maar op zekeren nacht verdween die ten gevolge van een terreinverschuiving.

Niet ver daarvandaan verheft zich de toren van de Grote Kerk. Dit bewonderenswaardig monument, gebouwd in de mooiste stijl, is nooit afgebouwd. Eerst was het een kerk, toen een provinciale werkplaats, en tenslotte werd het een kazerne. Thans staat het gebouw leeg en het is van het departement van oorlog overgegaan naar de staatsdomeinen. Het zal nu openbaar verkocht worden, zoals alle monumenten uit het verleden in het koninkrijk en met name in Zeeland. Zodra de kolos neergehaald is, zal men uit het materiaal kleine, nette en gerieflijke huisjes bouwen en daarmee zal men een nuttig werk doen. Inderdaad, het nuttige mogen we niet verwaarlozen, het is noodzakelijk – maar het schone is dat evenzeer. In hun vermogen om kunst voort te brengen demonstreren de volkeren hun intellectueel vermogen. Kunst ontstaat door het samengaan van al wat er leeft aan gevoel, goede smaak en gezond verstand. Ze is een combinatie van wiskunde en poëzie. Men kan geen kunst tot stand brengen naar believen. Wie kunstwerken vernielt, moet in staat zijn ze te herscheppen. En wie dat niet kan moet er afblijven tenzij het onmogelijk is om dat te laten. Vernielen doen spelende kinderen; maken en in stand houden is het werk van 'n man.

Dit heeft de heer Snyder, burgemeester van Veere, uitstekend begrepen. Hij hoopt van de minister van oorlog toestemming te verkrijgen om in de oude gebouwen die door het houweel en de bijl bedreigd worden, blijvende vestigingen te doen. Misschien zal hij het ook nog eens zover brengen, dat men deze monumenten gaat restaureren'.

Ter herinnering aan de belevenissen van Tijn Uilenspiegel in Vlaanderen en Nederland werd op zondag 23 juni 1974 op initiatief van de Vlaamse Toeristenbond (VTB), de Vlaamse Cultuurkring 'De Uilenspiegel-gezellen' en de Provinciale Zeeuwse VVV een door Bert Peleman ontworpen 'Uilenspiegelroute' in gebruik genomen. Het was een cultureel-toeristische route die langs de plaatsen liep die in het boek Tijn Uilenspiegel van Charles de Coster worden genoemd. De route begon in Antwerpen op de plaats waar de drukkerij van Michiel van Hoochstraten had gestaan waarin het eerste Nederlandstalige volksboek rond 1520 was gedrukt. Daarna vervolgde de route naar Rumpelmonde, waar in 1969 een Tijn-monument was opgericht. Vandaar liep hij via Sint-Niklaas naar Gent en Brugge, welke steden uitvoerig in het boek worden beschreven. Vervolgens ging de route naar Damme, waar Tijn zou zijn geboren. In Zeeland waren er stopplaatsen in Sluis en Vlissingen en de tocht eindigde in Veere. De Provinciale Zeeuwse VVV had door A. Hovestadt uit Yerseke drie speciale 'Uil-en-Spiegels' laten maken, waarvan er een op het pleintje bij de Campveerse Toren werd geplaatst.

Op 10 juni 1982 lezen we in de PZC dat het Uilenspiegel-herdenkteken in Veere was ontvreemd. Had een souvenirjager het meegenomen? Omdat de mal, waarmee het destijds was gegoten, bewaard was gebleven, kon een nieuwe gedenkplaat worden gemaakt. Deze werd op 1 september 1983 feestelijk in gebruik genomen. Die dag

was het tevens precies vierhonderd jaar geleden dat Willem van Oranje en Louise de Coligny door de Veerse magistraat op een feestmaal in de Campveerse Toren waren getrakteerd. De onthulling van het beeldje ging daarom gepaard met een door het Antwerpse schuttersgilde Den Crans uitgebeeld historisch tableau vivant aan de voet van de toren, waarin voor Tijn Uilenspiegel als torenwachter ook een rol was weggelegd.

Tot slot werd in het kader van de Veersemeerdagen in 1985 door een groep van ongeveer 40 toneelspelers bij de Grote Kerk het spel 'Tijn Uilenspiegel, torenwachter van Veere' opgevoerd.

Daarna vertrok Tijn uit Veere en tot op heden hebben we hem hier nooit meer terug gezien.

Jan Midavaine